

Udstrækning. Den Deflation, som det ærede Medlem gennem sit Parti ogsaa har Medansvar for, er gaaet over Erhvervslivets Lig, og jeg tror ikke, at i Deflationens og Valutapolitikens internationale Historie den danske Deflation vil komme til at staa med nogen Glorie om sin Pande.

Jeg drager dette Forhold frem for at vise, at den Haan, det ærede Medlem her tillader sig, og som rettede sin Brod mod os, var meget forfejlet. Vi, som i sin Tid krævede netop en maalbevidst Politik overfor Importen, havde rigtignok tænkt os en gunstig Handelsbalance af en noget anden Karakter som Middel til at sanere Forholdene. Det maa det ærede Medlem være fuldkommen vidende om. Men jeg understreger hele dette Moment, der kun kan blive af indskudsmæssig Betydning, fordi vi ikke er færdige med vort Valutaproblem endnu. Jeg synes, at den Lethed, hvormed man fra officiel Side, ogsaa fra Nationalbankens Side, erklærer, at nu er Valutaproblemet løst, er noget foruroligende. Den Dag, da Gulddindløseligheden skal praktiseres, kommer først Prøven. Jeg har i sin Tid for-gæves spurgt baade Regeringen og Nationalbanken, hvad Pari vilde koste. Jeg fik ikke noget Svar i Fjor, men Begivenhederne har jo senere svaret, det har kostet det meste af Landets Ruin.

Jeg vil i den Forbindelse gerne spørge, hvad Gulddindløseligheden vil komme til at koste, og da jeg efter Erfaringerne fra i Fjor ikke venter noget Svar, vil jeg sige, at det vil koste en meget stor Dyrhed med Hensyn til Penge, og hvis man allerede nu fejrer vor Valutapolitikens lykkelige Afslutning ad den af Hr. Madsen-Mygdal anviste og af Nationalbanken praktiserede Vej, er det vistnok noget forhaste. Hvis Kreditindskrænkningsspolitikken skal slappes, hvis Gulddindløseligheden skal praktiseres fra 1. Januar, som det er proklameret, vil vi, hvis vi ikke tager Hensyn til Handelsbalance-momentet, hvis vi vil overse det paa en saa haanlig og letfærdig Maade, som det ærede Medlem her gjorde sig til Talsmand for, faa en Diskontopolitik at føle, der ikke bliver morsom. Og hvis man vil se, hvorledes det vil virke, kan man se hen til Tyskland, hvor man havde en lignende Situation for 2 Aar siden, hvor de tyske Penge var meget dyre, og hvor Landet, uagtet det havde en meget ringere Arbejds-løn end vi, alligevel var saa handicappet i Konkurrencen.

Men dette er jo Fremtidsmusik, Fremtidssorger, om man vil, det øjeblikkelige er unægtelig det foreliggende Forslag, som

jeg skal tillade mig ganske kort at gennem-gaa for at vise vort Partis Stilling til de forskellige Forslag.

§ 2 er, som jeg har nævnt, Resten af Tilskudsforlaget fra forrige Samling. Anvendelsen af disse Laan foreslaas noget udvidet. Dertil vil vi stille os velvilligt, men vi synes, at det var rimeligt, at man først brugte de Penge, der var bevilget, og saa lidt paa, hvorledes det er gaaet disse Virksomheder, og paa denne Laanvirksomhed i det hele. Den højtærede Erhvervsminister har herom udtalt, at Vanskeligheden laa i, at man ikke ved at give disse Laan maatte give Fordele til de ugunstigt stillede Virksomheder til Skade for andre Virksomheder. Og den højtærede Minister har i sin Forelæggelsestale selv erklæret, at det var uhyre vanskeligt at komme udenom Færene ved at forfordele i Konkurrencen under Hensyn til de skarpe Krav, der stilledes ved Lovens Givelse om, at disse Laan ikke maa ydes saaledes, at den ene Fabrikant derved bliver gunstigere stillet i den indenlandske Konkurrence end den anden.

Naar man nu foreslaar udvidet Betin-gelserne for at faa Laan, saa vil jeg dog straks understrege, at det er vel ikke Meningen, at Kravene om Laanenes Anvendelse skal slappes, thi disse Vanskeligheder, der kommer frem ved Laanenes Givelse, er det afgørende for os i vor rent teoretiske Bedømmelse af § 6, saaledes som disse Vanskeligheder var det afgørende for os til i Fjor at erkende, at Tilskudsforlaget, som det da forelaa, ingen Værdi havde. Jeg skal komme tilbage til dette senere hen. Skal man altsaa udvide Summen — og vi ved paa Forhaand ikke, om vi kan gaa med hertil —, saa vil vi dog hævde, at Konkurrencehensynene maa sættes i første Række i § 2, saaledes som det er gjort i § 3, en Paragraf, jeg straks skal udtale mig om.

Der er med Hensyn til § 3 at bemærke, at der i den dør foreslaaede Anvendelse af store Midler til Garanti for Laan, jeg kunde sige Garanti for Moderniseringslaan, kan være noget godt, men der kan ogsaa være noget, der er Genklang af et nyt Slag-ord. Nu har vi hørt saa meget om, at den danske Industri var forældet, var udygtigt ledet o. s. v., saa man i Sandhed skulde faa den Opfattelse, at denne Industri altid har været daarlig, aldrig har kunnet klare sig. Men der er det mærkelige, naar man ser hen til disse Bebrejdelser mod Industrien for at være forældet, for at være ukoncentreret, om jeg saa maa sige, at i 1924 arbejdede denne